

pott tahaks teie sees igawest eluvalgust kuni maani kustutada; aga olge julged, lootke Jeesuse, see õige jõulu kingi peale! — Ja kui jõulu-kunstküüts: „Juljus ehk Julite, miks sul must rätik kaelas on?“ — Siis wastaks Juljus ehk Juulite pisaroid silmist pihlides: „Mul oli mulle wäike õde ehk wend ja meie käisime mehis kirikus ning ta ütles ikka: „Kui ma juureks saan, siis — siis — teen sulle ja wanematele seda ja teist rõõmu.“ — Aga mis siindis pärast jõuluid? Ta jäi haigeks ja Jeesus kutsus ta taewa ja seal särab ta nüüd ilusamini, kui keski jõulu-kunstküüsi ning mina annan kaelas musta rätiku seinamise märkiks, et Jeesus mind weel ep ole tulnud taewalikuks jõulu-puuks kutsuma.“ — Jah, mo armjad koolilapsed! jõulu-kunstküüsi tähendab seda õiget Jeesuse wõitlust ja on jo 1000 aastat enne õiguse üleswõtjat Dr. Martin Lutterust Salka rahwa juures seks tähenduse pildiks olnud. — Teile aga tahaksin ütelda: lapsed, jääge Jeesuse sisse!“ —

Kui nüüd Tiidimatta ühe talwe oma ametit oli pidanud, siis jõndis ta suwi kätte ja iga päew oli ta'k karjatsese lott ja sulasele lähker pauna, ja seepärast tundis ta nüüd, et perenaene majas puudus; sest'ap ütles ta ühel päawal, kui õues kivi peal liiskami nägi: „Lenda, lenda lepa-

triinu! lenda, lenda lepitusse, targa, targa, kaastusse! hüppa, hüppa haawitusse! kust mu oma tuleb mulle.“ — Ning wiimaks läks asi tõeks. Kui Jaani-lilled parajaste õilmes olid, siis wõttis ta Jumala nimel asja ette. Seal ligidal elas üks wiisakas tütar laps ja sellele ta awaldas oma mõttid seega, et ta ta'le kirja kirjutas ja senna sisse laks wdi kotu Jaani-lille pani, misjedest ka jutu pealkiri wõdetud on. — Wuidugi teada, et ta kohe wastust ei saanud, sest üks mõistlik tütarlaps küsib esite oma wanemate käest tuba ja mõtleb ise ka niisuguse asja üle natukesel järele.

Õnneti mõne päewa pärast sai ta wastuse, kus sees niisama mõni jaani-lill ja ka see piisuke, aga siiski suuri ja häid asju tähendaw sõna „ja“ oli. —

Seda teada, et ta süda nüüd rõõmu pärast kodises ja õnnelik oli honte pihapääw, sest pani ta siis wasta wantri ette ja sõitis senna. —

Ilmu oli ilus ja soe, kui ta senna sai ja leidis oma armuete õuest pihlaka wilust istumast ja kui see teda tulema nägi, läks ta ta wastu ja teretasid teine teist, kui pruut ja peigmees. — Ja kui naad jo natukesel aega olid juttu westand, siis jõndis ka lõune aeg kätte ja ta pruut palus teda enesega leiba wõtma. Kui naad nüüd tuppa minema